

Arrest

nr. 262 153 van 12 oktober 2021
in de zaken RvV X /II en RvV X /II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: voor RvV X/II
ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

**Voor RvV X/II
ten kantore van advocaat K. HAELTERS
J-B Dekeyserstraat 11
9600 RONSE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 5 juli 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (RvV X/II).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 30 juni 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2021 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (RvV X/II).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij (RvV X).

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HAELTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij (RvV X).

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: A.-M.

Voorna(a)m(en): A. A. M.

Nationaliteit: Irak

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Diali

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

+ de minderjarige kinderen A-G. M., N. en Z. gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

D de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene kwam, samen met haar kinderen, naar Belge met een visum D, B11, in het kader van gezinshereniging met haar echtgenoot/hun vader, de heer A. J. A. A. M., (...). Op 22.05.2018 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 02.05.2019, jaarlijks verlengbaar. De machtiging tot verblijf werd twee maal verlengd, de laatste maal tot 19.05.2021. Op 06.04.2021 vroeg betrokkene verlenging van de machtiging tot verblijf. Uit nazicht van het rijksregister bleek dat betrokkene niet meer samenwoont met de referentiepersoon sinds 04.03.2020. Onze dienst startte een onderzoek op om de reden hiervan te achterhalen. In het verslag van de politie van de Vlaamse Ardennen dd 12.05.2021 lezen we dat betrokkene verklaart dat haar relatie met de referentiepersoon ten einde is sinds mei 2019 en dat de echtscheidingsprocedure lopend is.

Uit bovenstaande blijkt dat betrokkene niet meer samenwoont met haar echtgenoot en dat ze geen (huwelijks)relatie meer hebben. Betrokkene onderhoudt dus geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer met de vreemdeling die vervoegd werd.

Derhalve kan de machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 11, §2, eerste lid, 2° beëindigd worden.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij niet aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 22.05.2018, dat is minder dan 5 jaar geleden. Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art. 11, §2. Nergens in het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.

Aan betrokkene werd op 16.02.2021 een brief betekend, waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, “zoals gesteld in artikel 11 §2

voorlaatste lid van de wet van 15.12 1980 waarin staat : “Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”, staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.”. Betrokkene legde in een reactie hierop de volgende documenten voor:

- Een attest waaruit blijkt dat betrokkene zich heeft ingeschreven voor de Nederlandse les
- Een getekend inburgeringscontract
- Schoolattesten van de kinderen

Inschrijvingsattest bij de VDAB dd 27.04.2021

Tips om een CV op te stellen

Afspraken bij de jobclub

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene met haar echtgenoot blijkt nergens uit de voorgelegde documenten dat betrokkene betwist niet meer samen te zijn met de heer A. J.. Deze relatie is dus niet van die aard dat het een beëindiging van de verblijfsmachtiging in de weg zou staan.

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van de kinderen met hun vader werd niets voorgelegd.

Uit het rijksregister blijkt dat er sedert 04.03.2020 geen samenwoning meer is van de kinderen met hun vader. In het verslag van de politie van 12.05.2021 lezen we dat de heer A. J. soms zou langs komen om de kinderen te zien. Dit is echter een loutere verklaring die niet wordt ondersteund door enig bewijs. Na ons schrijven wordt er door betrokkene geen extra info overgemaakt over de relatie van de kinderen met hun vader. Er wordt dus geen enkel bewijs voorgelegd dat aantoonde dat deze relatie valt onder de bescherming van art 8 EVRM. De aard van de band van de kinderen met hun vader is dus niet van die aard dat het een beëindiging van de verblijfsmachtiging in de weg zou staan.

Betrokkenes duur van verblijf in België bedraagt, zoals reeds eerder besproken, minder dan vijfjaar. Vandaar dat het dan ook intrekbaar is overeenkomstig art. 11, §2, tweede lid. Een verblijf van minder dan vijf jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt.

In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen.

Betrokkene legt de schoolattesten voor van de kinderen. Het feit dat de kinderen naar school gaan is echter onvoldoende om betrokkenen verder te machtigen tot verblijf. Het recht op onderwijs is immers geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/03/2014). Tevens blijkt nergens uit het dossier dat de scholing van de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur.

De voorgelegde stukken tonen geen bijzondere band of integratie aan met België. Het bewijs dat betrokkene ingeschreven is voor de Nederlandse les en het ondertekende inburgeringscontract tonen niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België noch dat zij grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Dit is een minimale inspanning die men kan verwachten van een vreemdeling die zich wenst te vestigen in België. Betrokkene legt het bewijs voor dat ze ingeschreven is bij de VDAB, tips om een CV op te stellen en een afsprakenblad bij de jobclub. Dit zou er op kunnen wijzen dat betrokkene wenst te werken. Dit kan bekeken worden als een positief element. Er dient wel opgemerkt worden dat de inschrijving bij de VDAB slechts gebeurde na het ondertekenen van onze brief die bewijzen van integratie van betrokken vroeg en daarenboven gebeurd is op vraag van het OCMW. Hoe dan ook zijn deze zaken geen bewijs van een bijzondere band of integratie met België.

Kortom, geen van de aangehaalde elementen staan een beëindiging van de machtiging tot verblijf op basis van gezinshereniging van betrokkene in de weg. “

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partijen resp. op 5 juli 2021 en 30 juni 2021 twee ontvankelijke verzoekschriften (resp. RvV X en RvV X) hebben ingediend, die allebei zijn gericht tegen dezelfde bestreden beslissing.

Er dient dan ook te worden gewezen op het bepaalde in artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet):

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden derhalve van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting werden de advocaten van de verzoekende partijen geconfronteerd met het bepaalde in artikel 39/68-2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarna uitdrukkelijk werd gevraagd welk verzoekschrift zij wensen aan te houden. De advocaten van de verzoekende partijen hebben hierop te kennen gegeven dat de wet mag worden toegepast, zodat de verzoekende partijen geacht wordt afstand te doen van het verzoekschrift in de zaak RvV X, dat werd ingediend voorafgaand aan het verzoekschrift in de zaak RvV X derwijze dat het verzoekschrift in de zaak RvV X weerhouden wordt.

Bijgevolg wordt in de zaak met rolnummer RvV X de afstand van het geding vastgesteld en zal de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, dienen te oordelen op grond van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV X.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 8 van het EVRM, van de belangen van het kind, van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partijen lichten hun middel toe als volgt:

“Aan de verzoekster werd een verblijfsbeëindiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op basis van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Blijkens de betekende beslissing is de beslissing genomen op datum van 01.06.2021

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat de machtiging tot verblijf wordt beëindigd.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing alle belangen tegen elkaar moeten worden afgewogen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

De beslissing is gemotiveerd als volgt - zie stuk 1 :

..... (zie het stuk 1)

De verzoekster kan hiermee niet akkoord gaan.

Middel: familiebanden (artikel 8 E.V.R.M.) en de belangen van het kind:

De beslissing stelt het volgende:

"Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van het art. 11, §2. Nergens uit het dossier blijkt daarvan sprake te zijn."

En verder:

"Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de Staatssecretaris of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst"

Verzoekster kan hier onmogelijk mee akkoord gaan.

De DVZ houdt onmiskenbaar te weinig rekening met de gezinscel en de belangen van de kinderen.

Het feit dat de verzoekster en haar kinderen door deze bestreden beslissing verblijfsrechtelijk worden geraakt en het de gezinsbanden raakt schendt het recht op het gezins- en privéleven krachtens art. 8 E.V.R.M.

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

- "1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

De verzoekster en de heer A. J. A. kunnen immers elementen inroepen die aantonen dat er wel degelijk beroep kan worden gedaan op het artikel 8 E.V.R.M., de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Samenwoont tussen de verzoekster en de referentiepersoon

De heer A. J. A. woont op heden terug samen met de verzoekster.

Hij legt hiervoor zijn aanvraag tot adreswijziging voor naar het adres van de verzoekster aan de (...).

(zie het stuk 3)

Ten andere zijn de verzoekster en de referentiepersoon tot op vandaag niet gescheiden.

M.b.t. de kinderen

Volgens de verweerster kan de machtiging tot verblijf overeenkomstig het artikel 11 §2, eerste lid, 2° beëindigd worden, dit is omdat "de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven".

Bij het nemen van een verblijfsrechtelijke beslissing met rekening worden gehouden met de minderjarige kinderen Al-Gburi Mohammed, Noor en Zahraa en hun recht op het behoud van de familiebanden met hun vader.

De kinderen bleven ook tijdens de feitelijke scheiding een hechte band hebben met hun vader.

Verzoekster wenst foto's neer te leggen van de kinderen met hun vader.

(zie het stuk 2)

Hieruit valt af te leiden dat de vader weldegelijk steeds contact heeft gehad met zijn kinderen en hij de relatie met zijn kinderen onderhoudt.

Vandaag vormen de kinderen en de vader ook een kerngezin.

(zie het stuk 3)

De belangen van de kinderen moeten bovendien de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling. Dit staat zowel in het Kinderrechtenverdrag als in het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie:

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.
2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

De belangen van het kind moeten de eerste overweging vormen bij de bestuurshandelingen van de besturen.

Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind vermeldt in artikel 3 effectief:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten. Dat zij de schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet en het Kinderrechtenverdrag kunnen inroepen. Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

- Mening van het kind ;
- Identiteit van het kind ;

De kinderen zijn hier opgegroeid en vormden met de verzoekster en de heer Al Jbouri Ayad een kerngezin, waarbij zij vanzelfsprekend ook met hun vader een band hebben opgebouwd, die niet verbroken is.

Op heden woont de heer terug bij de verzoekster en vormen zij samen met de kinderen een kerngezin.

- *Behoud van de familiale banden ;*

Het is in het belang van de kinderen dat zij de band met hun vader kunnen behouden. Wanneer hun verblijfsrecht wordt ingetrokken en zij later terug naar hun land van herkomst dienen terug te keren, worden zij weggetrokken van hun vader. De kinderen hebben het recht op rechtstreeks contact met beide ouders. Dat kan evident niet de bedoeling geweest zijn van de verweerder.

- *Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;*

Het is in het belang van de kinderen dat de banden met beide ouders wordt behouden. De heer Al Jbouri Ayad woont terug in bij verzoekster en vormen terug samen een kerngezin.

- *Kwetsbaarheid ;*

- *Recht op gezondheid ;*

- *Recht op onderwijs.*

De kinderen zijn hier opgegroeid en gaan hier naar school.

Ze hebben hier (school)vrienden en spreken de Nederlands taal.

Uit hetgeen hierboven is uiteengezet kan duidelijk worden afgeleid dat de kinderen weldegelijk hun hechte banden met hun vader hebben behouden en ze contact blijven houden. Er is aldus weldegelijk een werkelijk gezinsleven en familiaal leven hier in België. Zij vormen tevens terug een kerngezin!

Wanneer de machtiging overeenkomstig het art. 11 §2, eerste lid, 2° wordt beëindigd, zal de heer Al Jbouri Ayad worden gescheiden van zijn kinderen en worden zijn familiale banden doorbroken, wat niet de bedoeling kan zijn van de verweerder.

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Het artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

Tevens werd er te weinig rekening gehouden met de belangen van de kinderen.

Middel: beëindiging verblijfsrecht zonder land te verlaten

Wanneer de verzoekster en de minderjarige kinderen hun machtiging tot verblijf beëindigd ziet, maar niet het bevel krijgen om het land te verlaten ontstaat een tegenstrijdigheid.

Verzoekende partijen zullen aldus niet langer legaal in het land kunnen verblijven, maar worden ook niet verzocht om het Rijk te verlaten of om terug te keren naar het land van herkomst.

Deze verwarrende beslissing zorgt ervoor dat de verzoekster en de kinderen in de onzekerheid zullen verkeren m.b.t. het verblijf en de bijhorende rechten en plichten die zij kunnen / moeten uitoefenen in België.

Het is aan de DVZ om de duidelijke en heldere beslissingen te nemen rekening houdend met het zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

DVZ heeft met deze bestreden beslissing deze beginselen met de voeten getreden, door een beslissing te nemen te nemen waarvan niet duidelijk is hoe verzoekster deze moet interpreteren.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ten onrechte een verblijfsweigering genomen. Inderdaad.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken zelf aangeeft dat de beslissing is genomen overeenkomstig het artikel 11 §2 van de Wet van 15 december 1980 wordt deze miskend doordat er onvoldoende wordt rekening met de familiale toestand van de verzoekster en de belangen van de kinderen.

BESLUIT:

Verzoekster komt door de bestreden beslissing terecht in een grote onzekerheid omtrent haar verblijf in België.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn als ook de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen redelijke afweging heeft gemaakt. Er zijn zelfs bepaalde elementen niet betrokken in de bestreden beslissing.

Er werd te weinig rekening gehouden met de gezins- en familiaal leven. In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig. Verzoekster en de heer A. J. A. vormen op heden terug een kerngezin.

Schendingen van de artikelen 8 E.V.R.M en 3 E.V.R.M. zijn aldus nakend.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven; (...).”

Artikel 11, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De bestreden beslissing trekt het verblijfsrecht van verzoekster en haar minderjarige kinderen in om reden dat verzoekster *“geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer (onderhoudt) met de vreemdeling die vervoegd werd”*.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij intussen weer samenwoont met de referentiepersoon (haar echtgenoot) en zij legt de aanvraag tot adreswijziging van haar echtgenoot voor, waaruit blijkt dat hij zijn adres heeft gewijzigd naar haar adres. Ze merkt ook op dat ze tot op vandaag niet gescheiden zijn.

Wanneer de Raad in het kader van zijn annulatie-bevoegdheid de wettigheid van de bestreden beslissing controleert, dan dient hij zich te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissing

genomen werd. Hierbij kan de Raad enkel maar rekening houden met de elementen die op dat ogenblik aan het bestuur bekend waren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat uit de gegevens van het rijksregister is gebleken dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer samenleven sedert 4 maart 2020. Op 3 mei 2020 contacteerde de Dienst Vreemdelingenzaken de burgemeester van de stad Oudenaarde met het verzoek om de betrokkenen elk apart uit te nodigen of om de politie te vragen om bij de betrokkenen langs te gaan, teneinde de reden voor het niet meer samenleven te achterhalen. Op 12 mei 2020 is de politie bij verzoekster langsgeweest en werd er navraag gedaan naar de relatie. Verzoekster verklaarde dat haar relatie ten einde is en dit reeds sedert mei 2019; dat de echtscheidingsprocedure of gestart of lopende zou zijn; dat ze niet weet waar haar ex-man verblijft of woont en dat hij zeer af en toe langskomt om zijn kinderen te zien. Op 1 juni 2020 besliste de verwerende partij om het verblijf in te trekken voor verzoekster en haar minderjarige kinderen.

Op grond van de gegevens van het administratief dossier heeft het bestuur in alle redelijkheid besloten dat geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhouden wordt met de vreemdeling die vervoegd werd.

De adreswijziging die verzoekster thans bijbrengt om aan te tonen dat ze weer samenwonen dateert van 2 juli 2021, hetgeen ruim 1 jaar na de bestreden beslissing is. Deze gegevens konden onmogelijk in aanmerking genomen worden door het bestuur. Zoals reeds hiervoor werd gesteld, dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en op dat ogenblik bleek er geen sprake meer te zijn van een huwelijksleven. Verzoekster verklaarde immers zelf dat de echtscheidingsprocedure werd opgestart of lopende was. Zo de situatie inmiddels gewijzigd zou zijn, dan staat het verzoekster vrij om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen.

Met haar betoog maakt verzoekster noch een schending van de materiële of formele motiveringsplicht aannemelijk, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel. Evenmin toont ze aan dat artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet op dit punt geschonden werd.

Het is *in casu* niet betwist dat er op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd geen werkelijk gezinsleven meer bestond tussen de verzoekende partij en haar voormalige partner, noch dat de verzoekende partij nog geen vijf jaar in het Rijk verbleef. De verzoekende partij betwist wel dat er geen gezinsleven meer zou zijn tussen haar kinderen en hun vader, haar voormalige partner. De verzoekende partij betwist evenmin aangaande deze beweerde gezinscel tussen de drie kinderen en hun vader geen specifieke elementen aangebracht te hebben bij het bestuur in antwoord op diens brief van 16 februari 2021.

De verzoekende partij stelt wel dat zij verklaard heeft dat de vader van de kinderen evenzeer is getroffen door de negatieve beslissing omdat een einde gesteld werd aan het verblijfsrecht van zijn kinderen, maar dat er blijkbaar geen geloof werd gehecht aan haar verklaringen. Volgens haar heeft de verwerende partij op onzorgvuldige wijze geen rekening gehouden met de gezinsband die nog steeds tussen de kinderen en hun vader bestaat.

Verzoekster voert tevens de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld is het duidelijk dat verzoekster en haar echtgenoot op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geen werkelijk huwelijksleven meer onderhielden. Ze woonden reeds afzonderlijk en verzoekster verklaarde zelf dat haar relatie al meer dan een jaar ten einde was en dat de echtscheidingsprocedure reeds was gestart of lopende was. Van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot was op dat ogenblik geen sprake. Immers om van een beschermenswaardig gezinsleven te kunnen spreken dienen de banden tussen de partners voldoende hecht en effectief beleefd te zijn, hetgeen duidelijk niet het geval was. Verzoekster slaagt er met haar summier betoog niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was tussen haar en haar echtgenoot, waarmee de gemachtigde rekening moest houden. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan wat haar betreft niet worden aangenomen.

Verzoekster voert echter ook de schending van artikel 8 van het EVRM aan voor wat de minderjarige kinderen betreft. Ze stelt dat de kinderen steeds een gezinsleven zijn blijven onderhouden met hun vader.

Een kind geboren binnen een huwelijk maakt ipso jure deel uit van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte. (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De natuurlijke gezinsband wordt niet (automatisch) beëindigd wanneer de ouders uit elkaar gaan of scheiden en het niet kind niet langer samenleeft met één van de ouders. (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59)

Aldus staat het vast dat de minderjarige kinderen zich kunnen beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven met hun vader.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu blijkt dat het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen, samen met het verblijfsrecht van hun moeder wordt beëindigd. Zodoende is er sprake van een weigering van voortgezet verblijf.

Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de wet van 15 december 1980, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins/privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67).

Hoewel het belang van het kind primordiaal is, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

□ Bijzondere aandacht wordt besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders.

In casu omvat de bestreden beslissing wel een belangenafweging aangaande het gezinsleven van de minderjarige kinderen met hun vader.

Zo motiveert de bestreden beslissing:

“Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van de kinderen met hun vader werd niets voorgelegd.

Uit het rijksregister blijkt dat er sedert 04.03.2020 geen samenwoning meer is van de kinderen met hun vader. In het verslag van de politie van 12.05.2021 lezen we dat de heer Al Jbouri soms zou langs komen om de kinderen te zien. Dit is echter een loutere verklaring die niet wordt ondersteund door enig bewijs. Na ons schrijven wordt er door betrokkene geen extra info overgemaakt over de relatie van de kinderen met hun vader. Er wordt dus geen enkel bewijs voorgelegd dat aantoont dat deze relatie valt onder de bescherming van art 8 EVRM. De aard van de band van de kinderen met hun vader is dus niet van die aard dat het een beëindiging van de verblijfsmachtiging in de weg zou staan.

(...)

Betrokkene legt de schoolattesten voor van de kinderen. Het feit dat de kinderen naar school gaan is echter onvoldoende om betrokkenen verder te machtigen tot verblijf. Het recht op onderwijs is immers geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/03/2014). Tevens blijkt nergens uit het dossier dat de scholing van de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt enkel dat verzoekster verklaarde dat haar (ex)echtgenoot af en toe nog eens langskwam om zijn kinderen te zien. Er werd verder geen precieze informatie aangebracht door verzoekster aangaande relatie tussen haar minderjarige kinderen en hun vader. Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekster op dat moment de zorgdragende ouder voor de minderjarige kinderen was, maar anderzijds blijkt hieruit ook dat er wel degelijk nog een zekere band is tussen de kinderen en hun vader.

Anderzijds dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing weliswaar het verblijf beëindigd, doch de kinderen geenszins verplicht om het land te verlaten. Er werd hen geen bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, zodat zij in wezen hun gezinsleven met hun vader kunnen verderzetten. Zij tonen dan ook niet aan welk hun actueel belang is bij hun grief. De Raad heeft er al op gewezen dat het verzoekster vrij staat om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen voor haar en haar kinderen waarbij zij kan wijzen op het gegeven dat het huwelijk niet beëindigd werd en dat zij en haar kinderen opnieuw samenleven met haar echtgenoot/hun vader.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer RvV X wordt verworpen.

Artikel 2.

De afstand van het geding in de zaak met rolnummer RvV X wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU